

URBAN STYLE WIJTINGVISSSEN

Een mistig Maassluis is het decor van deze zeevisreportage.

Moderne torenflats, nieuwbouwwoningen, speeltuinen en voetbalveldjes. Niet direct een omgeving waarbij je meteen aan zeevissen denkt. Vlaardinger Patrick Idsinga weet wel beter. De Nieuwe Waterweg bij Maassluis is een van zijn favoriete wijtingstekken.

TEKST RAYMOND HAKKERT FOTOGRAFIE BRAM BOKKERS
ILLUSTRATIE EMIEL VAN DIJK

Op een mistige en grauwe zaterdagochtend in november steekt onderaan de met basaltblokken bezaaide dijk een silhouet af tegen een enorme bak stromend water. Voor hem liggen twee strandhengels als afweerschut op een driepoot steun. Patrick is al een tijdje op zijn post. Niet omdat dit vroege tijdstip het beste moment is om te vissen, maar gewoon om alvast de sfeer te proeven en een stek te kunnen kiezen. Ook op deze grauwe en koude dag aan de rand van een nieuwbouwwijk langs de Nieuwe Waterweg – één van de drukste waterwegen van Europa – ziet hij ‘de zon nog in het water schijnen’. “Het is misschien een wat surrealistisch decor om in te vissen, maar dit is in de winterperiode echt een topstek voor de wijting.”

ZOET EN ZOUT

In de ochtenduren stroomt het afgaande water richting zee. “Dit is van invloed op de visserij”, zegt Patrick. “Het water dat wordt afgevoerd is namelijk wat zoeter van samenstelling dan het inkomende water ’s middags. De bovenlaag is het zoetst aangezien het zoete water als het ware op de zoute onderlaag ‘drijft’. De middenlaag is voor een gedeelte brak en de onderste laag is zout.” Die laatste laag is met afgaand tij minder dik dan wanneer het water met vloed vanuit zee wordt opgestuwd. Met opkomend water komt er dan ook meer zeevis de Nieuwe Waterweg in gezwommen. “De kans op wijting is vanmiddag dan ook groter, al kunnen we nu ook zeker een visje vangen. De onderste laag bestaat immers nog altijd uit zoutwater.”

VER EN DIEP

Om meer kans te maken op een aanbeet, zul je wel een stuk verder moeten werpen om zo de diepe zoutwaterlaag te bereiken. Het bodemverloop in de Nieuwe Waterweg bij Maassluis is namelijk ongeveer als volgt: vanaf de basaltkeien in de oeverzone loopt de bodem af naar een diepte van vijf meter, waar zich een tien meter lang plateau bevindt dat doorgaans tot aan de scheepvaartboeien of -palen reikt. Achter de boeien ligt de vaargeul en duikt het talud steil de diepte in richting de twintig meter. Patrick: “Het zeer steile talud is de reden dat de hengels schuin omhoog wijzen. Op die manier houd je de lijn van de bodem en loop je minder risico om vast te raken.”

STEEKZAGERS

Patrick is niet de enige aan de Nieuwe Waterweg: links en rechts van hem zit ook een aantal wijtingvisser. Daarvan vangt de Chinese buurman een aantal wijtingen voor zijn neus weg. Nog net niet tandenknarsend draait Patrick één van zijn hengels binnen. Het zit hem toch niet helemaal lekker dat hij slechts wat kleine sabbelaanbeten heeft gehad en nog geen vis op de kant heeft. Dus trekt hij de ‘trukendoos’ even voor ons open. “Het regelmatig verversen van je aas is zo’n slimigheidje dat ervoor kan zorgen dat jij meer vangt dan je buurman.” Met de rijgnaald worden beide ‘wormhooks’ (maat 6) voorzien van drie verse zeeperen. Dat is naar mijn mening het beste aas voor de wijting. Daarna staan steekzagers op plek twee. Die zijn wat kleiner en steviger van stuk dan de grote, zachte en te dikke kweekzagers. Daardoor zijn ze attractiever

De grote afstand naar de vaargeul, sterke stroming en intensieve scheepvaart maken het noodzakelijk om met zware werpgewichten te vissen.

In de Nieuwe Waterweg kiest Patrick daarom voor ankerlood van 175 gram.

In de wintermaanden is de Nieuwe Waterweg een topstek voor wijting.

TIJD EN PLAATS

De beste periode om achter de wijting aan te gaan is zo tussen oktober en januari. Zo rond oktober verschijnen de scholen wijting steeds dicht onder de kust om achter de kuitrijpe garnalen aan te gaan. Patrick vist daarbij het liefst in de (na)middag en schemering bij opkomend tij. Met het inkomende zoute water vanuit zee komt ook de zeevis dan dieper landinwaarts. Staat er dan ook nog een noordwesten wind, dan kan het haast niet meer fout gaan. Met de wind uit deze hoek wordt er veel meer zout water dan normaal de Nieuwe Waterweg ingestuwd, waardoor er meer wijting te vangen is. Eenmaal op een stek geïnstalleerd, verkast Patrick niet meer. Dit is zonde van je tijd en je vangt er vaak geen vis meer door – wel door inzet en tactiek! In principe is het grootste gedeelte van de Nieuwe Waterweg gelijk qua omstandigheden; in feite is het één lange topstek.

én beter te vissen. Je kunt eventueel ook met mesheften vissen.”

UPTIDE VISSEN

Omdat het nog steeds geen opkomend tij is, gaat Patrick er even goed voor staan. Hij brengt zijn hengel over de schouder, kijkt om of de paternoster er netjes bij hangt en geeft met de hengel een gigantische zwiep richting de vaargeul. Vanwege de sterke stroming die er staat, gooit Patrick zijn montage schuin tegen de stroom in (uptide) en van zijn stek weg. Hierdoor raakt

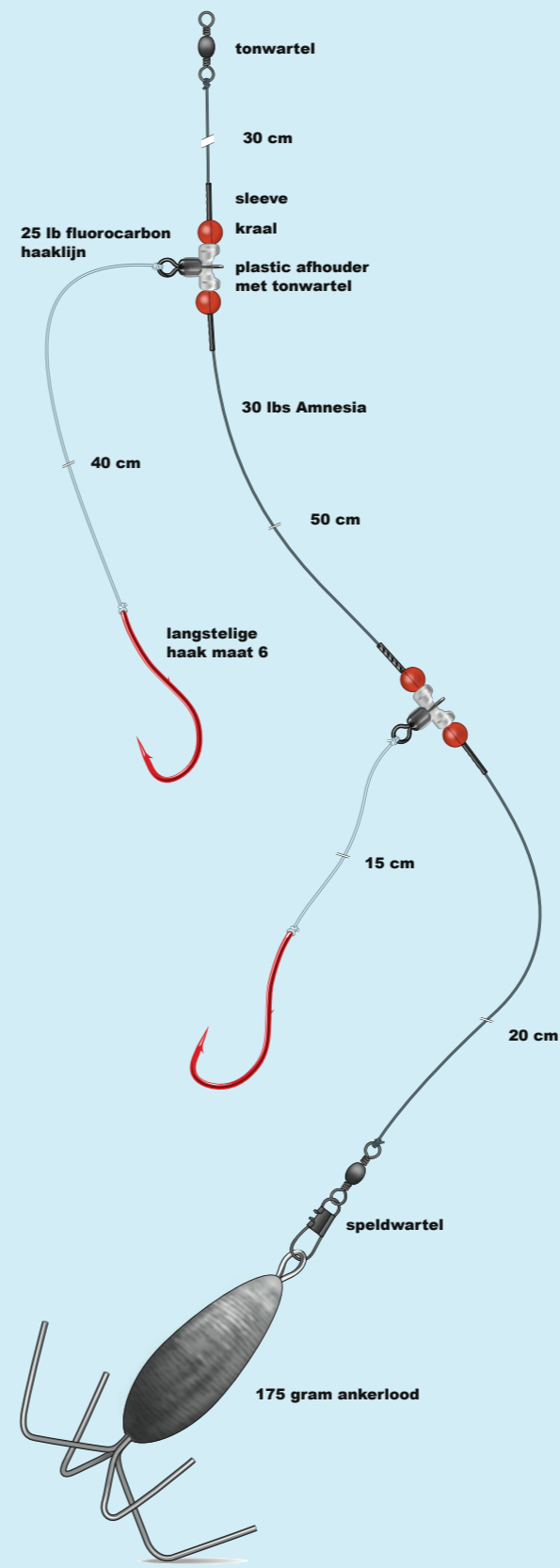
het afzinkende lood pas ter hoogte van zijn driepoot de bodem. “Tijdens de worp is het nuttig de hengel richting het lood te laten wijzen. Dit levert minder weerstand op, waardoor je net wat verder gooit.” Niet onbelangrijk als je soms afstanden van meer dan 100 meter moet halen om de diepe vaargeul te bereiken. “Ook wacht ik met het sluiten van de molenbeugel tot het lood de bodem heeft bereikt. Dit omdat het nog een flink stuk met de stroom wordt meegesleurd. Daarna breng ik de lijn enigszins op spanning en leg ik de hengel in de steunen.”

Met zeepieten, zaggers en mesheften kun je de vis een smakelijke hap voorschotelen.

MATERIAAL EN ONDERLIJN

Patrick vist met twee strandhengels van 4,5 meter lengte die een werpgewicht van 150-200 gram hebben. Daarop zet hij stevige molens van het type 8000-serie die zijn voorzien van 30 ponds gevlochten lijn. Aan de enkele meters lange 50/00 nylon voorslag, die dient als schokbreker, komt de paternoster (zie tekening) te zitten. Dit onderlijnsysteem gooi je niet snel in de war en doordat de bovenste haaklijn langer is ligt deze nog op de bodem bij het op spanning draaien van de hoofdlijn.

SNELLE MOLEN

Terwijl Patrick nog een bak koffie inschenkt en vol enthousiasme vertelt over zijn visserij, staat hij plots gespannen op. De korte, felle rukjes op de hengeltop zijn onmiskenbaar het signaal dat wijting het aas heeft gepakt. De hengel wordt uit de steun gepakt en stevig naar achteren gehaald. “Hangen!” De hengel – een stevige pook waarmee je 175 gram ankerlood wel 150 meter ver weg kunt zetten – gaat in het topgedeelte krom als Patrick de vis binnen haalt. Daarbij vraagt hij het één en ander van zijn molen gelet op het feit dat de vele meters uitstaande hoofdlijn bijzonder snel worden binnen gedraaid. “Dat is hier een absolute must aangezien de vis op tijd omhoog moet komen; weg van

de gevaarlijk scherpe rand van het talud. Draai je te langzaam binnen, dan loop je geheid vast en ben je de vis en je onderlijn kwijt. De molen moet dus een snelle overbrenging hebben.”

HET TIJ KEERT

Na deze eerste vangst lijkt het tij letterlijk en figuurlijk te keren. Nu het middag is, volgen de aanbeten elkaar in behoorlijk tempo op. Patrick moet aan de bak en vangt zelfs in één draai aan beide haken van de paternoster een wijting. Niet alleen onze hoofdrolspeler zit in de vis; want plots gaat de aandacht uit naar de Chinese buurman. Die heeft duidelijk flink beet gezien het feit dat één van zijn hengels op de driepoot ligt te stuteren en de belletjes aan zijn lijn

Een ‘snelle’ molen is nodig om over de scherpe rand van het talud heen te kunnen komen bij het binnen draaien.

Het is al hard werken om je montage ongeschonden binnen te draaien, laat staan dat daar ook nog een leuke gul aan hangt.

er op los rinkelen. Als een kamikazepiloot schiet hij van de dijk naar beneden en duikt ie boven op zijn 'afweergeschut'. Hij probeert de hengel achterover te trekken, maar dit gaat allerm minst gemakkelijk. Zijn pogingen om lijn te winnen zijn tevergeefs, want hij krijgt geen vat op de situatie. Uiteindelijk breekt de lijn. "Dat was een behoorlijke gul. Die zijn haast niet te houden", zegt Patrick.

BONUS GUL

Er lijkt een schoolje gul langs te trekken, want nog geen tien minuten later krijgt Patrick een aanbeet die duidelijk niet van wijting afkomstig is. Geen korte, felle tikjes maar in plaats daarvan een harde beuk op de top; die al wiebelend krom blijft staan. "Gul", zegt Patrick stellig. We krijgen echter niet te zien wat

er aan de haak hangt. Want ondanks dat de hengel uit alle macht krom wordt getrokken en de molen bijna aan gort wordt gedraaid, breekt de hoofdlijn en delft Patrick het onderspit. "De echte bakken, vissen van rond de 80 cm, krijg je heel moeilijk binnen doordat je niet snel genoeg lijn kunt winnen. Weet de vis de scherpe rand van het talud te bereiken, dan is het klaar en ben je gezien." Patrick tuigt direct zijn hengel weer op voor de herkansing. Nu kiest hij voor een jojo paternoster; een systeem met slechts ankerlood en een enkele haak aan de onderlijn. Even later trekt hij daaraan wél een mooi gulletje over de rand van het talud. In de rest van de sessie vangt Patrick nog een leuk klusje wijting bij elkaar. Zeevissen in de bebouwde kom? Helemaal zo gek nog niet!

Een 'bijvangst' tussen de wijtingen, maar dan wel een hele mooie bijvangst.

MET VERSTAND EN MET MATE

De minimummaat van wijting is 27 centimeter. Vis die groter is mag je dus mee naar huis nemen voor eigen consumptie. Doe dit wel met verstand, zorgvuldig – dood de vis voordat je hem onthaakt met een harde klap op de kop – en vooral met mate. Het heeft namelijk geen enkele zin om je complete vriezer vol te gooien met vis, aangezien die vers gevangen toch altijd het lekkerst smaakt.